LÁ THƯ MỤC VỤ

Từ song sắt phòng 9 khu B-C nhà tù Chí Hòa, mỗi ngày tôi nhìn về phía tay trái, xuyên qua cái sân hình bát giác, tôi biết đó là khu E-D còn gọi là khu tử hình. Đặc biệt khu này không có song sắt vì tường xây bít kín từ trên xuống dưới. Những tù nhân bị giam trong khu này là những người không còn hy vọng kháng án, họ chỉ còn một việc là đợi ngày ra sân bắn ở rừng điều Thủ Đức. Sáng sáng lúc mọi người còn ngủ thì cái âm thanh rợn người của những cánh cửa sắt mở ra, nhất là tiếng chào vĩnh biệt của những con người biết rõ hôm nay là ngày kết thúc cuộc sống. Tôi nghe kể những anh em đó được cho ăn một tô phở, ai ghiền thuốc lá thì được hút một điếu rồi sau đó bị bịt mắt và bịt miệng đẩy lên chiếc xe tử thần. Đời người u tối vậy sao ?

Kể từ ngày tổ tông phạm tội, đoạn tuyệt với Thiên Chúa Hằng Sống, loài người đã chỉ còn lại *"mồ hôi đẫm mặt mới có bánh ăn"* và chỉ còn *"là bụi đất và sẽ trở về với cát bụi".* Tất cả mọi người sẽ phải chết, kẻ trước người sau cứ luân phiên nhau chết. Năm 2021 cũng như hơn hai triệu năm trước, cái chết đã, đang và sẽ không bao giờ tha cho ai. Thần chết sẽ thi hành phận sự một cách lạnh lùng, đôi khi bị coi là tàn nhẫn ! Mọi người đều bình đẳng trước cái chết tức là bình đẳng trước hố chôn mà loài người đã tự đào cho mình. Cái chết cho cả xác lẫn hồn. Vì cái chết phần xác chỉ mới là dấu hiệu của cái chết bi đát hơn, dứt khoát hơn : đó là cái chết phần hồn. Con người khước từ và đánh mất cuộc sống tình nghĩa và ân sủng mà Thiên Chúa đã ban cho. Như vậy thân phận con người là thân phận của những tử tù không còn hy vọng kháng án. Lịch sử nhân loại, sau tội nguyên tổ, thăng trầm thế nào đi nữa vẫn chỉ là cảnh một đoàn tử tù dài lắm, dài miên man bất tận không biết dứt điểm ở đâu, vừa đầu tắt mặt tối cuốc đất đào đường, vừa nối gót nhau đi dần về một chỗ duy nhất mà không ai tránh được : đó là 'chỗ chết'. Tôi lại tự hỏi : Đời người u tối vậy sao ? Vẫn phải công nhận rằng đời người thê thảm thật, tối tăm thật là chỉ vì các tín hữu không kể gì tới Chúa Kitô, hoặc làm như không hề nghe bao nhiêu tiếng chuông reo vang Tin Mừng ***Ngài đã sống lại***. Hay có nghe rồi nhưng lại lảng quên.

Dẫu sao cũng đã có một ngày Thiên Chúa làm người đến ở giữa chúng ta. Vâng, Ngài đã đích thân đến trần gian, đến trong Con của Ngài, ***đã mặc lấy xác phàm và cư ngụ giữa chúng ta*** (Gioan 1:14). Ngài đã chen chân đâu đó giữa đoàn tử tù. Ngài đã chia xẻ thân phận u tối và hẩm hiu của chúng ta. Suốt ba mươi năm thầm lặng, Ngài đã uống cạn chén đắng cay của chúng ta và còn hơn chúng ta nữa. Rồi đến một ngày, Ngài đã vượt qua mọi giới hạn của lẽ phải, của công lý để chấp nhận một phiên tòa bỉ ổi nhất, bất công nhất với bản án tử hình vô lý nhất ! Đúng vậy, Ngài đã chịu chung án tử với chúng ta và như chúng ta. Thậm chí *"tuy không hề biết tội là gì"* Ngài cam chịu trở thành *"sự tội"*, để rồi bao nhiêu tội lỗi loài người, không đổ xuống sông, không trút xuống biển được thì lại có thể trút hết cả lên đầu Ngài một cách vô cùng tàn nhẫn. Không những chịu chung án chết mà Ngài còn chịu thay cho hết mọi người. Chúng ta đã hè nhau dựng cây thập giá lên, với một Vị Thiên Chúa treo dở sống dở chết trên đó. Thêm hai phạm nhân cũng bị tử hình hai bên, thế là đủ bộ ba tử tội, không còn có thể ngộ nhận hay lầm lẫn vào đâu được. Chúng ta có thể tự hào là đã chứng tỏ tinh thần dân chủ trăm phần trăm : Không ân xá, không miễn chết cho cả Người đã tự xưng là Con Thiên Chúa. Nghĩa là Thiên Chúa hay không phải Thiên Chúa đều phải chết tuốt. Hình như chúng ta đã tự hào cho rằng chúng ta đã 'thắng Thiên Chúa'. Nhưng may thay cho chúng ta, sự thực không phải vậy.

Chúng ta chỉ có cái chết để đem chia cho Ngài, nhưng Ngài đã đáp lại bằng cách đem ***"Sự Sống Lại"*** đến cho cả hồn lẫn xác chúng ta. Vậy, lễ Phục Sinh cũng là lễ mừng chính chúng ta được ***"Thiên Chúa Cho Sống Lại"*** nhờ Đức Kitô và trong Đức Kitô. Tuy nhiên, vẫn còn đó một nỗi buồn ? Phải chăng cái án tử vẫn còn nguyên đó ? Con người vẫn cứ phải chết ! Chúa "Giêsu Sống Lại" nào đã thay đổi được gì ! Nhưng tất cả đã thay đổi thực sự đối với những ai có lòng tin. Ngài đã chiến thắng cái chết. Chỉ có điều là Ngài không chiến thắng theo lối tính toán của con người mà là theo cách của Ngài và đó là cách tốt đẹp nhất. Được cứu độ trong Chúa Kitô, con người vẫn sẽ phải chết, nhưng không còn phải cái chết của Ađam nữa, không còn phải là cái chết của những tử tù tuyệt vọng. Mà ***chúng ta sẽ được chết như Chúa Kitô, với Chúa Kitô, để cũng vượt qua cái chết, thắng cái chết nhờ Ngài và với Ngài.*** Đối với các tín hữu, chết không phải chỉ vì bị kết án nữa mà còn vì được mời gọi tham dự vào chính cái chết của Chúa Kitô. Ở cuối con đường đời, không còn là ngôi mộ cho bằng là thập giá, một thập giá sáng ngời và được Mẹ Giáo hội hân hoan tôn vinh ngay từ chiều Ngày Thứ Sáu Tuần Thánh. Bởi đó, cái chết trở thành điểm hẹn. Thập giá đón đợi chúng ta, vẫn với cô đơn và đau xót tận cùng nhưng còn với hứa hẹn siêu phàm và vô tận ***cùng chịu cam khổ với Ngài để rồi cũng sẽ được chia phần vinh hiển với Ngài.*** Mầu nhiệm Phục Sinh toàn diện là như thế.

Linh mục Phạm Quang Hồng sưu tầm.